

gjerne, men vi kunne ikke, og Ansvaret for, at der Intet ſter, ligger ikke hos os.

Formanden: Forinden vi gaa videre, vil jeg ikke forſømme at meddele, at Finanzministeren, ſom ærede Medlemmer ſe, ikke er til Stede her, da han ikke kan forlade Folkethinget, men han har underrettet mig om, at han Intet har imod, at Sagen deſuagtet forhandles her, da Indenrigsministeren, ſom er til Stede, er rede til at deltage i Forhandlingen paa hans Vegne.

Madſen: Da denne Sag ſidſt var til Forhandling her, tillod jeg mig at anbefale det Forſlag, ſom Folkethinget havde vedtaget, om at yde en Million ſom direkte Tilſtød af Statskaſſen til Afhjælpling af den Nød, ſom Arbejdsløsheden har foraarjaget, og hvis det var for lidt, var jeg ſom mine Meningsfæller i det Hele taget villig til at yde Mere. Naar jeg nu i Dag tillader mig at anbefale et andet Forſlag, der er nævnt i Betænkningen af Fællesudvalgets ene Halvdel under Nr. 2, det Forſlag, ſom er ſtillet af det andet Things ærede Medlem for Frederiksberg (C. W. Nyholm), og ſom gaar ud paa et Tilſtød for Januar af indtil 700,000 Kr. paa Betingeſe af, at Kommunerne i Landet give et lignende Tilſtød, alſaa i Alt indtil 1,400,000 Kr. til Hjælp for de Arbejdsløſe, ſaa er det ikke, fordi jeg finder det fuldt tilſtræffeligt, men fordi jeg finder, at det er et meget godt Forſlag for den ene Maaned, og fordi der derved vindes Tid til at forhandle videre om, hvilke yderligere Foranſtaltninger der kan træffes for at afhjælpe Nøden i en ſenere Tid. Dette Forſlag har efter mit Skjøn to meget ſtore Fordele. Den ene er den, at det hjælper ſtrag, og det forekommer mig at være Hovedſagen. Naar der er Nød paa Færde, gjælder det om at hjælpe ſaa hurtigt ſom mulig. Det er ikke Hovedſagen at forhandle om Foranſtaltninger, der forſt kunde virke efter Maanedens Forløb, men det, ſom det gjælder om at tage Sigte paa, er at gjøre Noget, der kan hjælpe ſaa hurtigt ſom mulig. Den anden meget ſtore Fordel, ſom dette Forſlag har, ſkal jeg dernæſt gaa over til. Man har indvendt fra den anden Side, at Folkethingets oprindelige Forſlag ikke var heldigt af den Grund, at Trangen var ikke ens i alle Kommunerne, i nogle Kommuner var den ſtørre, i andre mindre, og i adskillige var der maatte ſlet ingen Trang, og derfor var det uheldigt at fordele Beløbet efter Folketallet, fordele det ens over alle Kommuner. Jeg ſkal erkjende, at der ligger en Del til Grund for denne Betragtning, men Ulemperne i den Henſeende fjernes ved det

foreliggende Forſlag. Vedtages det, tør man i al Almindelighed gjøre Regning paa, at de Kommuner, hvor der ingen Trang findes, ville heller ikke yde noget Beløb ſelv, og alſaa ikke kræve noget Beløb af Statskaſſen, og omvendt ville de Kommuner, hvor der er virkelig Trang til Stede, være ſaa meget mere beredvillige til at yde Beløb til Afhjælpling af Nøden, naar de kunne vente, at de Beløb, de yde, blive fordoblede. Det er i mine Dine en meget ſtor Fordel ved dette Forſlag, at det opmuntrer Kommunerne i ganſte ſærlig Grad til at arbejde for, hvad jeg kalder frivillig Fattigforſørgelſe. Den ærede Ordſører, ſom har talt i Dag, har tidligere gjentagne Gange talt om Almisse, at man fra den anden Side ikke vil have nogen Maade vil være med til at give Almisse. Jeg vil dertil ſige i Forbindelſe med, hvad jeg her taler om, at den Slags Hjælp ikke har Karakter af Almisse i den Forſtand, hvori man ellers bruger dette Ord, nemlig om den Hjælp, der ydes igjennem det offentlige Fattigvæſen. Staten yder jo Underſtøttelſe paa mange Maader til Forſkjellige, men jeg har aldrig hørt Tale om, at den ſkulde have Karakter af Almisse, eller at der ſkulde være noget Nedværdigende i at modtage Underſtøttelſe eller Gaver paa den Maade. Jeg har ſelv en Gang i min Ungdom modtaget Underſtøttelſe af Statskaſſen, men jeg har aldrig fundet noget Nedværdigende deri, eller at det i fjerneste Maade havde Karakter af Almisse, og ſaa kan jeg heller ikke paa nogen Maade ſe, at der ſkulde være nogen Mening i, at den Underſtøttelſe, ſom den hæderlige og ſtræbsomme Arbejder faar paa den Maade, ſkulde have Karakter af Almisse. Jeg har i mange Aar, i over 20 Aar, haft med Beſtyrelſen af det offentlige Fattigvæſen og af de Fattiges Kaſſe at gjøre, og jeg har lagt Mærke til, at der er en forbausende Forſjel paa de to Slags Underſtøttelſesmaader; jeg har mangfoldige Exempler i ſaa Henſeende, og jeg har en lang Erfaring at bygge paa. Jeg har lagt Mærke til, at der i ſaare mange Tilfælde hviler ligesom en Forbandeſe over det offentlige Fattigvæſen, hvor der tidt og ofte gives og ydes under Dvaang og modtages med Uilfredshed, ſaa at Underſtøttelſen i Stedet for at gjøre Gavn tidt og ofte i flere Retninger gjør Skade, navnlig ved at bidrage ikke uvæſentligt til at ſvække Arbejdsøvnens, om ikke ſyſtiſt ſaa dog moraliſt. Underſtøttelſen, der ydes gjennem det frivillige Fattigvæſen, har lige den modsatte Virkning. Jeg har ofte lagt Mærke til, hvorledes en lille Underſtøttelſe har gjort ſtor Gavn, hvorledes den er modtagen med Taknemlighed, hvorledes den har givet Lyſt og Mod